

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56

ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667

E-mail: elia@ath.forthnet.gr

www.elia.org.gr

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1894-1948

Διευθυντής Γρηγόριος Ξενόπουλος

Τόμος 1 1894 – Τόμος 50 1943-1944

Περίοδος Γ΄ Τόμος 1 1945 – Τόμος 2 1946

Περίοδος Δ΄ Τόμος 1 1947 – Τόμος 2 1948

(22.925 σελίδες)

**Η παρούσα ψηφιακή έκδοση πραγματοποιήθηκε
με την οικονομική ενίσχυση του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
και του ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
στο πλαίσιο του εορτασμού των 50 χρόνων από το θάνατο
του Γρηγορίου Ξενόπουλου.**

ΑΘΗΝΑ 2001

Ψηφιοποίηση

A.M.S. Μ. ΣΑΡΙΜΒΕΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

1921

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

Υπαινεύειν ἄμα καὶ διδάσκειν

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄-Τ ΟΜΟΣ 2805

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ:

Άλλοι καιροί, *ἄλλα ἤδη* σελ. 188.—'Ανθρώπινο, 12.—'Ανοιξιάτικο (τ') Σχολείο, 124.—'Ἐντίθετο (τό) 236.—Γιὰ τὰ ψευδώνυμα, 234.—Δόν Κιχόντης (δ) 14.—'Αὐο ἰδιώματα, 380.—Δυὸ νέα τάλαντα, 300.—'Εἶναι ἀρχετο, 228.—'Ελευθερία, 132.—'Ελισσάβετ Μουτσαν Μαρινέγκου (Μιά μεγάλη γυναίκα) 148 καὶ 156.—'Ἐνα Δελτάριο, 403.—'Ἐνας «ἄνθρωπος» 276.—'Ἐνας λόγος, 212.—'Ἐνας ποὺ κάνει ἐκδρομὲς, 244.—«'Ημιτελῆ» τὰ 324.—«Θέλω νὰ γράψω» 20.—'Ιδανικό(τό) 292.—Καγκελάκι (τό) 116.—Καραγκιόλης (δ) 364.—Κοκκινοὶ (οἱ) κῆνοι, 180.—'Ασκαράτος (δ) 92.—'Αἶγο νερό στοὺς κρησὶ, 220.—'Αουλουδόκοσμος (δ) 196.—'Νέοι (οἱ) Μῦθοι 332.—'Ομιλοὶ ἐκδρομῶν, 204.—'Παιδί (τό) κ' ὁ Δαός, 268.—'Παιχνίδια (τὰ) 36.—'Ἐνας Πατέρας, 84.—'Πεῖνα [ἡ] 388.—'Πολλὰ καὶ διάφορα, 396.—'Προσομῆ (ἡ) τοῦ Κρυστάλλη, 100.—'Πυροβολισμοὶ [οἱ] 260.—'Ριχάρδος Παρίσης, 356.—'Σεπτέμβρης, 316.—'Σκύλοι στοὺς Θεάτρο, 252.—'Στίξις (ἡ) 372.—'43ον Ἔτος, 3.—'Τέχνη (ἡ) στοὺς Σχολεῖο κ' ἡ Τέχνη τῶν Μεγάλων, 164 καὶ 172.—31921 μ. Χ, 341.—'Φεμινισμός, 140.—'Φιλανθρωπία, 108.—'Φιλατελισμός, 348.—'Φόβος (δ) 308.—'Φοιτητικὴ (ἡ) Συνηρωσιὰ, 52.—'Χαῖρε ὁ Πολίτης, 60.—'Χριστουγέννα, 28.

Άλεπού (ἡ) μετὰ τὰ χουσι κόλυβα. 67
 Ἀλήθειαι 245, 325

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ, εἰς τὴν 7ην σελίδα ἐκάστου φύλλου, ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου.

Ἀμόνιαστα (τ') Ἀδέλφια (δραματάκι μονόπρακτο) 259, 267, 275, 283

Ἄν 171
 Ἀνάμνηση 266
 Ἀνοιξιάτικα (τ') λουλουδιὰ 163, 171
 Ἄπ' ἀνθ' σ' ἀνθ' 251
 Ἀπάντηση (ἡ) τῆς μαμμῆς 147

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ:

Ἀποτελέσματα 185ου (Ἀσκήσεων) 190
 Ἀποτελέσματα 186ου (Ἀύσεων) 134
 Ἀποτελέσματα 187ου (Ἀύσεων) 366
 Ἀποτελέσματα 190οῦ (Διηγήματος) 238
 Ἀποτελέσματα 192ου ('Ασκήσεων) 398
 Ἀποτελέσματα Ἐδημιῶν τοῦ 1920 267
 Ἀποτελέσματα Μ. Δ. Ζωγράφικης 262
 Ἀποτελέσματα Μ. Δ. Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ 310, 318
 Ἀποτελέσματα Μ. Δ. πρὸς σύνθεσιν ποιήματος 214, 222

Βιβλίον (τό) τοῦ κ. Τελλου Ἄγρα 106
 Γαϊδουροκαβαλλάρια (ἡ) τρεῖς εἰκόνες 269, 285, 293
 Γάτες (οἱ) τοῦ Βασιλῆα (μετ' εἰκόνας) 388, 396
 Γιὰ νὰ μὴ λείψῃ ἡ φιλανθρωπία 292
 Γιαννάκης (δ) 242
 Γιασεμιά (τά) 251
 Γιὰ τὸν Μπαμπὶ ποὺ φεύγει 291
 Γρηά (ἡ) κ' ὁ χάρος 75
 Δαχτυλίδι (τό) τῆς Φειδομάννας 83, 90
 Δειλινο (τό) 123

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ (μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, Μέρος Δεύτερον μετὰ 31 εἰκόνας) εἰς τὴν 4ην καὶ 5ην σελίδα ὅλων τῶν φύλλων, ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 43ου.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ:
 193ος (Ἀύσεων) 7
 194ος (Ἀύσεων) 111

Σελ.

195ος ('Ασκήσεων) 199
 196ος (Ἀύσεων) 214
 197ος (Ἀυκῶν Ἀύσεων) 271
 198ος (Ἀύσεων) 319
 226ος (Ἀύσεων) 396
 Ἀηδονοὶ (οἱ) 396

Διάδεκα (τὰ) 309, 327, 328

ΕΙΚΟΝΕΣ: 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000

Εἰκοσαετηρίς (ἡ) (τῆς «Πανακοθ' ἄρης» 143
 Ἐλκνήθο (τό) 115, 122
 Ἐνα γράμμα 131
 Ἐνα γράμμα γιὰ τὰ Διαπλασόπουλα 285
 Ἐνα κακὸ δνετρο κ' Ἐνα καλὸ μάθημα 195
 Ἐνα παλιὸ κοινὸ 307
 Ἐπάγγελμα (τό) τοῦ Σμιούρου (3 γελοιογραφαί) 387
 Ἐπίσημα τοῦ 1920 267
 Ἐδύτχια 226
 Ἡμερολόγιο 315
 Θάλασσα-ἀρμύρα 381, 339
 Θεσσαρὸς (ὁ) 365
 Ἰσῖος (δ) ὁρ-μας 3
 Καλὰ (τὰ) ἀκυλάκια (3 γελοιογραφαί) 221
 Κόκκορος (δ) κ' ἡ κόττα 155
 Κόρα [ἡ] 155
 Κυὰ-Φλουρὴ (ἡ) κ' ὁ γιὸς τῆς 365, 371
 Λεκέδες ποὺ δὲν βγαίνουν (2 γελοιογραφαί) 373
 Λίγες στιγμὲς εὐτυχίας 357, 363
 Δίνα [ἡ] στὸν Μπαμπὶ 324
 Μάλωμα (τό) 372, 379
 Μεσημέρι στὸν Πόρο 251
 Μετὰ τὸ διάβασιμα 299
 Μιά μέρα σχολεῖο 283
 Μιά ἰδιοτροπία τῆς πριγκίπισσας Χρυσομπομπουτοῦκας (μετ' εἰκόνας) 211, 219, 227, 236, 243
 Μιά πρωτότυπη ἐκδίκηση (6 γελοιογραφαί) 3
 Μικρὰ Μυστικά μεγάλων συγγραφέων 341
 Μικρὴ [ἡ] μαμμὶ 27
 Μικρὴ [ἡ] Σουλτάνα (μετ' εἰκόνας) 109
 Μικρὸς (δ) γράλλος 91

ΜΙΚΡΟΣ [δ] ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ, (μυθιστόρημα ὑπὸ τοῦ Λογαροῦ Daurit, μετὰ 52 εἰκόνας) εἰς τὴν 1ην σελίδα ὅλων τῶν φύλλων ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου.

Νέα [ἡ] Ζωή 218
 Νησι [τό] τῆς εὐτυχίας 35, 43
 Νῆνα (ἡ) 316
 Νουκουρά (ἡ) 349, 355

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ 6, 14, 22

Ὅργανα [τὰ] τὰ τοῦμπανα 51
 Ὅρκος (δ) τοῦ Μπαμπάκη Πέτρου 139, 146

ΠΑΙΔΙΚΟΝ- ΠΝΕΥΜΑ, εἰς τὴν 8ην ἢ 7ην σελίδα ὅλων τῶν φύλλων ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου.

Παππούς (δ) 59
 Περίπατος 347
 Περιπέτεες [οἱ] τῆς Αἰλικίας 363
 Πετειναρι [τό] 188
 Πέτρα [ἡ] 179
 Πέτρος [οἱ] 27

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ, εἰς τὴν 8ην σελίδα ὅλων τῶν φύλλων ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου.

Παππούς (δ) 59
 Περίπατος 347
 Περιπέτεες [οἱ] τῆς Αἰλικίας 363
 Πετειναρι [τό] 188
 Πέτρα [ἡ] 179
 Πέτρος [οἱ] 27

των φύλλων από του 1ου μέχρι του 52ου
 Ποιός ήταν ο κλέφτης του κ. Αναστάση (4 γελοιογραφί-
 αι)
 Προσευχή [ή]
 Πρόσκλησις της Διακλάσεως προς άνανέωσιν της συν-
 δροφής
 Πρώτο [τό] μάθημα
 Πόργος (δ) του Βραχμάν (πρόβλημα)
 Πώς έζησε και πέθανε η Μιμή
 Πώς εκπαιδύθηκε ο κύριος Αντόνιος (3 γελοιογραφίαι)
 Πώς έεσπαθώνει ο μικρός Τζόκερ (9 γελοιογραφίαι)
 ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ, εις την
 5ην σελίδα των περισσότερων φύλλων από του
 4ου μέχρι του 50ου

Σελ.	Στίχοι	Σελ.
98	Στην άγκαλιά του Μπαμπά	323
68	Στο περιβόλι	187
	Στοχασμοί	203
	Στραβός και κουτσός	155
374	«Ταπεινόν [τό] Ίον»	203
355	Τέρνασμα [τό] του κ. Πονηρίδη (4 γελοιογραφίαι)	332
300, 308	Τριαντάφυλλο [τό]	165
179, 187	Τυφλός (δ) και το φανάρι	380, 387
	Τυφλός (δ) και το φανάρι	75
	Φιλόδοξος (δ) βατράχος	300
181	Χριστουγεννιάτικο δώρο	76
	Ψάρεμα (τό)	395
	Ψηλό [τό] του κυρίου Δημάχου (4 γελοιογραφίαι)	205

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Εκκλησιαστικά
 Ελληνικό Ταξείδι
 Ελευσίνα
 Ελπίδα [ή]
 Επισκευή και πικρία
 Εξαγνισμός στην Κασταλία
 Ερμής περιστεριών
 Ευτυχισμένο [τό] σπιτάκι
 Ζούσε
 Ζωή στη σπάνη
 Ίσσορια
 Καθώς έρχεται το φθινόπωρο
 Καλοκαιρινή βραδιά
 Κάποιοι καίμοι
 Κλωσότουλα
 Κάτασμα
 Κρεββατοκάμαρα
 Κυκλαμιάς
 99, 115, 138, 155, 163, 178, 194,
 211, 229, 235, 261, 267, 275, 307,
 323

187	Όνειρο [τ']	63
315	Όρφανό Άσπανάκι	130
107	Όρφανό τόξο	284
250	Παιδιάτικη θλίψη	211
333	Παλιό (τό) σπίτι	274
75	Παραμονή [τίν]	35
331	Πάρος	380
396	Παστοράλ	290, 299
291	Πόθος (δ) του άγρου	162
380	Ποντίκι και χελώνα	125
234	Πυθία	258
91	Ρόκα [ή] της κούκλας	154
44	Σάν παραμυθάκι	179
250	Σκυλί (τό) μας	146
43	Στο θάνατο μιας εξαδελφούλας	82
51	Στοίς Ίερολοχίτες	133
347	Στοιγής (δ) και τα ζαχαρωτά	171
85	Τεμπέλης (δ) κουβίς	60
76	Τραγουδιά του νησιού	380
348, 350	Τραγουδιστής (δ)	62
282	Ύπναρος (δ)	11
258	Φθινοπωρινό	53
227	Φθινοπωρινός χορός	58
139	Φθινόπωρο	27
27	Φουρτούνα	34
	Φωλιά [ή]	75
	Χαλιμάκι και κάπια	363
	Χαμόγελο	21
	Χειμωνιάτικη βραδιά	2
	«Χελιδόνια» [τά]	59
	Χελιδόνι και κορασίδα	83
	Χιονίζει	185
	Ψαράς (δ)	170
		371

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ο τόμος αυτός περιέχει 200 εικόνες και κοσμήματα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Συνιστάμενον υπό του Ύψουρχου της Παιδείας εις τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἐγγύημα, ἀληθεῖς ποιεῖται εἰς τὴν ῥαδίαν ἐκείνην ἰατροειδίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ *Ἐσωτερικόν Ἑτησίαν 50. 16.— ἡμίσητος 8,50 Τριμηνίον 4,50 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζονται τὴν 1ην ἰανουαρίου μηνός.	Ἐξωτερικόν Ἑτησίαν 50. 20.— ἡμίσητος 10,00 Τριμηνίον 5,00	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΚΤΗΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 5 Δεκεμβρίου 1920	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ *Ἐσωτερικόν. ληπ. 40. *Ἐξωτερικόν. ληπ. 45 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ληπὶς ληπ. 40 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ *Ὁδὸς Ἐπεικοῦ 49. 58, ἀπὸ τὸ Βασιλειῶν *Ἔτος 43ον.—*Ἀριθ. 1
--	---	---	---

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

(ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
 Δώδεκα χρόνων ἔβελοντής.
 — Πάλι αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο χασομερῶ διαβάλλοντας ἐφημερίδες; ὅχι τὸ πάρ' ἢ ὄρη, θὰ τὸ πάρ' ἢ.
 Καὶ κόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸ τοῦ ὀ κύριου Νικόλαου, τρέχοντας ὅσο τοῦ συγχωροῦσαν τὰ κοντὰ τοῦ πόδια κι' ἡ χοντρή του κοιλία, πέρασε τὴ λιθόστρωτη αὐλή ποῦ ἦταν πίσω ἀπ' τὸ μακάλικο του καὶ χώθηκε εἰς ἓνα μικρὸ ἐργαστήρι, ποῦ μόριζε ἄλειμμα καὶ ρεταίνι.
 — Μπρὲ σὺ, τεμπέλαρε! ἄρχισε ἀπ' τὸ κατώφλι τῆς πορτοῦλας, σταυρώνοντας τὰ μπράτσα' αὐτὴ τὴ δουλειὰ θὰ κάνης τώρα; γιὰ νὰ μοῦ διαβάξῃς ἐφημερίδες σ' ἔχω ἐδῶ μέσα, ἢ γιὰ νὰ φτιάχνῃς ἀλειμματοκέρια;
 Ὁ μικρὸς μαθητευόμενος γύρισε ἀπὸ τομα, κόκκινος ὡς ταῦτιά ποῦ τὸν ἔπιανε ὁ ἀρεντικός του σ τὰ π ῥ ἄ σ α, καὶ τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ βρῇ μιὰ δικαιολογίαν. Ἀπὸ ἔνστικτο μόνον, σήκωσε τὸν ἀγκωνά του ὡς τὸ μάγουλο, γιὰ νὰ μὴ φάη κανένα μπάτσο. Μὰ ὄχι, ὁ ἀρεντικός δὲν τὸν ἐκτόπησε, γιὰτι ξαφνικὰ ὁ θυμὸς του γύρισε σὲ μιὰ μεγάλη περιφρόνηση. Καὶ κουνιώντας τὸ κεφάλι, εἶπε στὸ παιδί:
 — Ποτέ σου οὐ δὲ θὰ κάνῃς τίποτα!.. Ἄκου, κακίμοιρε... Τίποτα, ποτέ!.. Κι' ἂς δέχεται ὁ πατέρας σου, ποῦ τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ σὲ μάθῃ γράμματα... Λές καὶ τὴν κάνα ξεπίτηδες, γιὰ νὰ γίνῃς ἓνας χαμένος!
 — Ὅχι, ἀρεντικό!.. διαμαρτυρήθηκε τὸ παιδί.
 — Ὅριστε! φώναξε ὁ μακάλης, ποῦ τὸν ξανάπιασε ὁ θυμὸς τὴν ἄρα ἔχουμε, κι' ἀντιλογίες! Ἄκου ποῦ σοῦ λέω ἐγώ: τὰ κακὰ διαβάσματα σὲ χαντάκωσαν!
 — Μὰ δὲν εἶναι κακὸ αὐτὸ ποῦ διαβάξα... Ἦρθε εἰδηση, πὼς οἱ Ἠρώσοι μᾶς πήραν τὸ Λογκό κι' ἡ ἐφημερίδα κάναε ἐκκλήση στοὺς πατριώτες...
 — Κολοκώθια!.. Καὶ τί σὲ νοιάζει σένα γιὰ τὸ Λογκό;.. Ἄς τὸ πήραν κι' οἱ διαβόλοι!.. Ἐὰ κερὰ σου ἐσὺ νὰ κοιτᾷς!

Ἡ μὴν περιμένῃς νάρθουν νὰ σ' τὰ φτιάσουν οἱ πατριώτες;.. Νά, τὸ ἄλειμμα σου πάγωσε, τὸ ρεταίνι σου κρύωσε. Καὶ ποῦ εἶναι τὰ καλοῦπτα σου; ποῦ εἶναι τὰ φυτίλια σου; Τίποτα δὲν ἔκανες ἀκόμα!.. Ὅχι, ὄχι, τελείωσε!.. Δὲ σὲ ὑποφέρω πιά! Δὲ σὲ θέλω! Σὲ δώγω!..
 Ἐἶχε πλησιάσει τὸ παιδί καὶ, μιλιώντας, τᾶρα τὸ τράνταζε ἀπὸ τὸ μανίκι.
 — Ἐγὼ φοδεῖω γιὰ σένα! Δεκάξῃ σόλδια τὴν ἡμέρα μοῦ κοστίζει μόνον τὸ φαί σου. Βάλε τὸν ὕπνο σου, βάλε τὰ ρούχα σου, νὰ πλυνθῇς καὶ. Πόσα μᾶς κάνουν τὸ χρένο; Ποῦ ποῦ ἔχεις γράμματα, μπορεῖς νὰ τὸ βρῇς! Κι' ὅπως εἶσαι ἀχάριστος! Μ' ἔκανες νὰ τὸ μετανοιώσω χίλιες φορὲς ποῦ σὲ κράτησα, ἀφοῦ πῆθαν ὁ πατέρας σου, γιὰ νὰ σὲ κάνω ἄνθρωπο... Ἔξω, γρήγορα!
 Τὸ παιδί χλωμάσε. Ἐνα δάκρυ γυάλισε στὴν ἄκρη τῶν μαύρων του βλεφαρίδων, τὸ βλέμμα του ἀποχέτησε πὰ μάτια τοῦ κύριου Νικόλαου καὶ μιὰ ἰκεσία ἀνέθηκε στὰ χεῖλη του.
 — Ἄχ, ἀρεντικό, φιδύρισε, μὴ μὲ διώξῃς καὶ θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω.
 Μὰ ὁ χοντρός μακάλης, — ἴσως καὶ γιὰ νὰ δώσῃ ἓνα καλὸ μάθημα στὸ μαθητὴ του, γιὰτι δὲν ἦταν κακὸς ἄνθρωπος, — ἐφάνηκε ἀμειλικτός.
 — Ὅχι, ὄχι, ὄχι, φώναξε. Ἄδριο, τὸ ξέρω, θὰ ξαναρχίσης τὰ ἴδια. Τὸ μόνον ποῦ μπορῶ νὰ σοῦ ἐπι-

τρέψω, εἶναι νὰ κοιμάσαι ἐδῶ ὡς ποῦ νὰ βρῇς ἄλλη θέση.
 Τὸ παιδί πιά τί νὰ κάνῃ;... Ἐλύσε σιγά-σιγά τὴν ποδιά του, τὴ διπλώσε καὶ τὴν ἔθηκε σὲ τραπεζί τῆς ἐργασίας του, ἐνῶ ὁ κύριος Νικόλαος ἔτρεχε σὲ μιὰ μαγαζί, ὅπου τὸν ζητοῦσαν πελάτες.
 Ἦρθε ὁ Γιάννης Καρδινιῆς (ἔτσι λεγόταν ὁ μικρὸς μαθητευόμενος,) ἀνέθηκε μιὰ σκάλα, σὲ βάλως τοῦ ἐργαστηρίου, ὅπου ἔφτιαναν τάλαιματοκέρια, καὶ μπήκε σὲ μιὰ καμφοῦλα τῆς σοφίτας, ὅπου ἐπλάγιασε. Ἐκεῖ κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ ἀχερένιου τοῦ στρώματος κι' ἐλεύθερα πιά

«Μπρὲ σὺ, τεμπέλαρε!» (Σελ. 1, στ. α')

άρησε να τρέξουν τα δάκρυά του.

Τη στιγμή που αρχίζει αυτή η ιστορία, — τον Αύγουστο του 1792, — ο Γιάννης Καρδινιάς ήταν δώδεκα χρονών.

Η Γαλλία περνούσε τότε μια κρίση φοβερή. Ο έχθρος, απειλητικός, έτοιμαζόταν να εισβάλει απ' όλα της τα σύνορα. Από τα βόρεια και ανατολικά, οι Πρώσοι κι' οι Αυστριακοί. Από τις Άλπεις, οι Ιταλοί. Ο στρατηγός μάχιστα των Αυστρο-Πρώσων, ο δούκας Μπρούνσβικ, είχε βγάλει προκήρυξη πως θα μπαίνε στη Γαλλία για ναποκατάσταση την τάξη «εν όνοματι του βασιλέως της Πρωσίας», πως κάθε Γάλλος εθνοφρουρός συλλυμθανόμενος ένοπλος, θα θεωρείτο ως αντίτακτης, και πως κάθε κάτοικος, που θα τολμούσε να κινήσει στα συμμαχικά στρατεύματα, θα τσεφώνιζόταν άμεσα και τό σπύτι του θα καιγόταν.

Η Γαλλία, φτωχή κι' εξαθλιωμένη τότε, από εσωτερικές ταραχές κι' από κακοδιοίκηση, δεν είχε να κινήσει σε τόσους έχθρους παρά τρεις μικρές στρατιές: η πρώτη, που τη διοικούσε ο στρατηγός Ροσαμπώ, ήταν μπροστά στο αυστριακό τότε Βέλγιο ή δεύτερη, του Δυμοριέ, βρισκόταν ανάμεσα Μόζα και Αίσωνα κι' η τρίτη υπερασπιζόταν τη Λωρραίνη με το στρατηγό Κελλερμάν.

Τον Απρίλη του ίδιου εκείνου χρόνου, η πρώτη στρατιά είχε πάθει μεγάλες συμφορές κι' οι στρατιώτες της, κυριευμένοι από παγκό, το είχαν βάλει στα πόδια χωρίς καν να ιδούν τον έχθρο. Έπειτα τζάβαλαν με τους δυο άρχηγούς τους, που τους κατηγορούσαν για προδοσία, κι' έσκότωσαν τον ένα, το στρατηγό Ντελλάν.

Οι Αυστρο-Πρώσοι, με γερά, πειθαργικά στρατεύματα, ένόμιζαν έτσι πως μπορούσαν να θεωρούν τη Γαλλία σαν μια εύκολη λεία κι' ο φοβερός κίνδυνος που την απειλούσε τη στιγμή που αρχίζει αυτή η ιστορία, εξηγεί την έκτακτη συγκίνηση που βίωσε, την ημέρα εκείνη, στο Παρίσι.

Η πρωτεύουσα ήταν αναστατή. Για να γύσουν κανόνια, εκπαίρναν τα χαλκίνα άγαλματα και τις καμνές των εκκλησιών. Οι γυναίκες έδιναν τα χρυσαφικά τους, τα παιδιά τα βελιά τους και στο Δημαρχείο κυματίζει μια μικρή σημαία. Είχαν κηρύξει την Πατριδα σε κίνδυνο και στις δημόσιες πλατείες είχαν στήσει εξέδρες, όπου μικροί και μεγάλοι, αφήνοντας καθ' έργασία, έτρεχαν να γραφθούν, να καταταχθούν έθελοντες.

Τον πατριωτικό αυτό πυρετό, τον ένθουσιασμό, ο Γιάννης Καρδινιάς τον αισθανόταν βαθειά. Κι' αυτό βεβαία δεν σ'αφαινόταν παράξενο. Πόσες φορές δεν θα ένθουσιασθήκατε και σεις έτσι για την Πατριδα! Μόνο ένας κύρ-Νικόλας, που δεν ήξερε άλλο τίποτ' από τα βαρέλια

του και, πενήντα δάκαίρια χρόνια, ήταν περιορισμένος στο μπακάικο εκείνο της οδού Χουσσέτ, χωρίς να τον γοηίζει για τον επίλοιπο κόσμο, — μπορούσε να μην έννοι το φλογερό πατριωτισμό του μικρού του μαθητευόμενου και να τον μαλώνει επειδή είχε παρμελήσει λίγο την εργασία του, διαβάζοντας τόσο σπουδαίες ειδήσεις στην εφημερίδα! Οι Πρώσοι είχαν πάρει το φρούριο Λογαδύ... η Πατριδα βρισκόταν σε κίνδυνο... έκαναν έκκληση 'ς όλους τους πατριώτες, για να τρέξουν και να τη σώσουν.

Ο Γιάννης λοιπόν έλαβε μονάχος στην καμαρούλα του κι' όλα συντέρεχαν για να κάνουν τη λύπη του πικρότερη. Συλλογίζεταν πως ήταν έρημος στον κόσμο, ολόμυναχος, ορφανός, φτωχός... Ο πατέρας του, που είχε πεθάνει λίγες εβδομάδες πριν, ήταν ο τελευταίος του συγγενής. Μητέρα δεν είχε γνωρίσει, γιατί πέθανε κι' αυτή όταν ο Γιάννης ήταν μωρό. Και τη στιγμή εκείνη θυμάταν με αλγεινή συγκίνηση τις μητρικές, να πούμε έτσι, περιποιήσεις που είχε λάβει από τον καλό πατέρα του.

Ο καίμενος ήταν τεχνίτης, οργανοποιός. Έρπιανε μουσικά όργανα και προπάντων βιολιά, φλάουτα και ταμπούρα. Έργαζόταν στο σπίτι του, για λογαριασμό του προμηθευτή των ιδιαιτέρων μουσικών της βασίλισσας Μαρίας-Αντουανέτας, κι' είχε αποκτήσει καλό όνομα στην τέχνη του, που είχε αρχίσει μόλις να τη μαθαίνει στο παιδί του.

Κατοικούσαν οι δυο τους στην οδόν Χουσσέτ, στο ίδιο σπίτι με τον κύρ-Νικόλα που ήταν κι' ο σπιτονοικοκύρης. Επειδή ο πατέρας του μικρού Γιάννη, στον κύκλο που ζούσε, είχε καταλάβει πως η μάθηση είναι μεγάλο καλό στον άνθρωπο, το μεγαλύτερο ίσως απ' όλα, φρόντισε να μάθι το γιό του να διαβάζει, να γραφή και να λογαριάζει, πράγμα που εκείνο τον καιρό, δεν μπορούσαν, όπως σήμερα, να το έχουν όλα τα παιδιά. Έτσι περιμενε πως ο γιός του θα γινόταν μια μέρα άνθρωπος, αλλά δυστυχώς έφυγε για το αιώσιο ταξείδι πριν προφθάσει ναποτελειώση την ανατροφή του Γιάννη.

Έτσι λοιπόν ο θάνατος του πατέρα, ο κύρ-Νικόλας ο Σαχρονά, — έτσι λεγόταν ο σπιτονοικοκύρης τους, — από ευσπλαχνία, καθώς έλεγε, πήρε το γιό στο μαγαζί του. Μ' από την πρώτη μέρα, ο μικρός ο Γιάννης δεν έδειξε καμμία κλίση στο επάγγελμα, που του έδινε η τύχη.

Έξυπνο παιδί, αρκετά κίβλα μορφωμένο, είχε τον πόθο να βλεπή, να μαθαίνι αγαπούσε και πεδόναν τα τεχνουργήματα είχε συναναστραφή τεχνίτες, είχε ακούσει τις όμιλιες τους κι' αγαπούσε, από έρωτικό, τις καλές συντροφίες. Γι' αυτό, δεν έχωνε καθόλου το βήλαυσο, το χυδαίο τρόπο του μπακάλη, ούτε τις πρόστυ-

χες έρχαστες που τον έβλεπε να κάνει. Υπόμεινε ωστόσο κι' η μόνη του ανακούφιση ήταν να διαβάζι, να έβρισκε προπάντων εφημερίδες, γκαζέτες, εκείνο τον καιρό, από σπουδαίες, και συχνά παρικές ειδήσεις, για τα συμβαίνοντα στο Παρίσι ή στα σύνορα. Μεγάλη επίσης ευχαρίστηση είχε, όταν ο αφεντικός του τον έστελνε για θέληματα έξω. Το Παρίσι ανήσυχο, πολυθρόβο, ανάστατο ναποτέ, ταίριαζε με τη διάθεση του παιδιού, που κινηγούσε το έκτακτο και το απρόοπτο. Ακολουούσε στο δρόμο τους στρατιώτες και τους εζήλευε. Ο γιος του ταμπουρά, τον ένθουσιαζε. Και περισσότερο ίσως από κάθε άλλο παιδί, δεχόταν την επίδραση της νευρικής ανησυχίας και της εξαψης που βίαιεσε παντού.

Αφού έλαβε κάμποση ώρα, ο Γιάννης σηκώθηκε. Είχε ξεθυμάνει με τα δάκρυα και το πρόσωπό του πήρε ύφος περήφανο κι' απόφαστικό.

Έβγαλε από ένα καλό σεντούκι τα κυριακάτικα του φορέματα, ντύθηκε, φόρεσε και τις χρωματιστές του κάλτσες, τα καινούργια του γοβάκια, τα μικρά του τρικαντό, — γιατί έτσι ντυνόταν εκείνο τον καιρό, όπως άπανω-κάτω σήμερα οι αξιωματικοί του ναυτικού κι' οι διπλωμάτες, — και κατέβηκε.

Περνώνας γοργά από το παράθυρο της κουζίνας, φώναζε: — Φαίγω, κυρία! άντιό σας! Και χάθηκε στη δενδροστοιχία του δρόμου.

Η κύρ-Νικόλανα έσκυψε να τον φωνάξει, μα ήταν πιά μακριά.

«Δε βαρύνει! συλλογίσθηκε άμα ψάξι μια-δυο μέρες και δεν βρή τίποτα, θα ξαναγυρίσι!»

Έπειτα κούνησε το κεφάλι της και ψιθύρισε με χαμόγελο: «Το καίμενο!» (Έτσι τον έλεγαν)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ DANFÉ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ

Χειμωνιάτικη βραδυά. Στο μικρό το χωριουδάκι. Έτσι βρέχει, τα κλαδιά Σιγοτριβούνε στο τζάκι. Κ' η κοπέλα τ'α κοιτά. Που κοντά κάνει τυχερό. Μα η καρδιά της ξεπατά. Στο γλυκό το καλοκαίρι.

Κι' όνειρεύεται ξυπνή. Όνειρεύεται ένα γάβρι. Από χώρα μακρονή. Πώς γυρίζει ένα καράβι. Και χαμόγελο γλυκό. Στο μικρό της στόμα άνθίζει. Κι' ένα δάκρυ μουσικό. Τα ματάκια της δροσίζει... Χειμωνιάτικη βραδυά. Στο μικρό το χωριουδάκι. Έτσι βρέχει, τα κλαδιά Σιγοτριβούνε στο τζάκι.

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

Ο ΙΣΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ο Πετράκης έτοιμάσθηκε για να πάει να χαιρετήσι τον ξάδελφό του, που γιόρταζε. Φόρεσε τα καλύτερα του ρούχα, πήρε από το συρτάρι του γραφερίου του μια ωραία κασετίνα, — το δώρο που θα τουκανε, — και κατέβηκε στην πόρτα.

Τρεις δρόμοι πήγαιναν στον ξάδελφό του σπίτι, μακρυνό κάπως κι' εζογικό. Ο ένας ήταν φρόδος, ασφαλτωμένος, καθαρός. Οι άλλοι δυο στενοί, σε πολλές μεριές χωρίς πεδωδρομίο, γεμάτοι λάσπες και χαντάκια. Μα ήταν πιο σύντομοι από τον πρώτο κι' ο Πετράκης πήρε έναν απ' αυτούς.

Στη μέση του πεδωδρομίου, απάντησε ένα γαντάκι γεμάτο νερό. Βίαινε να το πηδήσει, δεν τα κατάφερε κι' έπεσε μέσα. Έτσι αναγκάστηκε να γυρίσι πίσω στο σπίτι, για να αλλάξει ρούχα.

Και ξανακατέβηκε στην πόρτα. Μα πάλι δε κατάφερε το φάρδύ και καθαρό δρόμο.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Ο κ. Βαριεσιδής, διευθυντής του Θεάτρου της Κομωδίας, δηλαδή του Θεάτρου όπου οι άνθρωποι κλαίνε περισσότερο, βαριέται να διαβάζι τα χειρόγραφα των έργων που του συμβόλουν οι διάφοροι συγγραφείς. Κι' επειδή είναι πάρα πολλά, χρησιμοποιεί δύο αυτό το

αχρησιμο χαρτί, για να διατηρή το τίκακι του κι' έχει έτσι μια σπουδαία οικονομία. Μια μέρα, ο κ. Μαλλιαρός, ο κ. Μαλλιαρός του πήγε ένα έργο έμμετρο, σε έξη πράξεις και δεκαεννιά επεισόδια. Αφού είναι σίγουρο, θα κάνει καλά! — ανησυχούσε ο κ. Βαριεσιδής. Και πριν κλείσι

καλά καλά την πόρτα ο ποιητής, σίχνη το χοντρό του χειρόγραφο στο τζάκι. Το είδε αυτό ο κ. Μαλλιαρός κι' ώρκισθηκε να εκδικηθή. Έτσι από πράξεις και δεκαεννιά επεισόδια, έγραψε πάλι στο γραφείο του θεατρώνη μ' ένα πελώριο χειρόγραφο. Ο κ. Βαριεσιδής, που εκείνη

την ώρα ζεπαίνε τα πόδια του, γυρίζει μ' άδιαφορία και το παίρνει. — Δες το συνιστά, το λέει ο κ. Μαλλιαρός, αυτό είναι πολύ φραυότερο από τ'άλλο. — Έγινε ο σάς, το άπαντά ο κ. Βαριεσιδής: «Μα το πρώτο που έκαμε, μόλις έφυγε ο ποι-

ητής, ήταν να πετάξι το χειρόγραφο του στη φωτιά. Ο δυατύλιό του! Το θεατρώνη δηλαδή δυοτύλιό, είχε βάλει μια μεγάλη τρακατοβά. Κι' έτσι ο θεατρώνης που ήθελε εζύγα με έπιτυχία, δέχτηκε κι' ένα με πυροεζύγισμα, που του έκοψε την καλή συνήθεια να μη διαβάζι...

πολύ, άκουει τον κρότο και χαίρεται. Ο ποιητής μέσα στο δήθεν εκείνο χειρόγραφο, είχε βάλει μια μεγάλη τρακατοβά. Κι' έτσι ο θεατρώνης που ήθελε εζύγα με έπιτυχία, δέχτηκε κι' ένα με πυροεζύγισμα, που του έκοψε την καλή συνήθεια να μη διαβάζι... ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ 430Ν ΕΤΟΣ

Αγαπητό μου, ΗΜΕΡΑ που σ'αφαινω την πρώτη επιστολή του καινούργιου μας χρόνου, είναι μια από τις πιο όμορφες, από τις πιο γλυκές και φωτεινές ημέρες του άτακτου σθηνόπορου. Έτσι από μια άνδλειωτη, απελπιστική σειρά ημερών ψυχρών, άνεμοδαρμένων, παγωμένων κι' ύστερα από μια άλλη βροχερών, υγρών, σκοτεινών, — ή σημερινή ημερώσε με γαλανό ουρανό, με λαμπρό ήλιο, με ήσυχη ατμόσφαιρα, όλη γλυκά, φως, χαρά. Το θεωρώ σαν καλό οίωμα, σα γούρι για τη χρονία μας. Γιατί, — θα σ'αφαινω πύ ένα μυστικό μου, — μαρτυρεί να πιστεύω στα σημάδια. Όταν είναι καλά. Αυτό δεν είναι καμμία πρόληψη! είναι απλώς μια αίσιοδοξία. Προληπτικός είναι κανένας, όταν πιστεύι στα σημάδια όλα, καλά ή κακά, κι' ένθαρρύνεται από τα πρώτα, μα φοβόται κι' αποθαρρύνεται από τα δεύτερα. Έ, αυτό δεν μου συμβαίνει. Όσες φορές μου τυχαίνει νάχρησι κάτι την Τρίτη, ή στις Δεκατρείς του μηνός, ή σε ημέρα άσχημη, χωρίς ήλιο, μπορεί να το προσέχω, μπορεί να λέω γι' άταίτο στους άλλους, κάνοντας τον ανήσυχο, «άσχημα θα πάμε!» από μέσα μου όμως, βαθεία, συλλογιέμαι: «Δε βαριέσαι! αυτά είναι πρόληψεις! θα πάμε καλά!» Και μόνο όταν το σημάδι είναι καλό, το πιστεύω και χαίρομαι. Γιατί τότε δεν μου κοστίζει τίποτα η πρόληψη, δεν με βλάπτει. Απέναντίς με ωφέλει. Κι' έτσι θα ήθελα να έπίστευαν όλοι στις πρόληψεις, στα σημάδια, στους οίονους, στα όνειρα: μόνο όταν είναι καλά, μόνο όταν μας δίνουν χαρά και θάρρος, μόνο όταν προάγουν μέσα μας την αίσιοδοξία. Τίποτα δεν μπορεί κανείς να κάνει χωρίς αυτή! κι' έτσι βοηθεί την αίσιοδοξία, είναι καλό στον άνθρωπο κι' ωφέλιμο. Είναι λοιπόν μια όμορφη μέρα αυτή που σ'αφαινω την πρώτη επιστολή του καινούργιου μας χρόνου. Πρώ έλιγου, στον τίτλο της «Διαπλάσεως», έδωσα με το χέρι μου το 2 του 42, κι' έγραφα β, για να το ίδι ο τυπογράφος και να το κλήρι 43. Μάλιστα! «έτος 43ον». Από σήμερα, η «Διαπλάσις» μας μπαίνει στα σαράντατρία. Κανένα έλληνικό περιοδικό δεν έφτασε ποτέ σε τέτοια ήλικία, μα λίγα κι' από τα ξένα. Είναι κάτι απάνι, άληθινα θαυμαστό. Κι' επειδή προητέρα λέγαμε για αίσιοδοξία, φαντασθήτε πόση πρέπει να είχε στη ζωή του ο ιδρυτής αυτού του περιοδικού, για να μπορούσε να το διατηρήσι αδιάκοπα από το 1879 ως τα σήμερα!

Όταν άρχισε να εκδίδει τη «Διάπλασι» ήταν νέος, — τί λέω; παιδί, όχι μεγαλύτερο από τους μεγαλύτερους από σεις. Φυσικά λοιπόν είχε μέσα του αισιοδοξία πολλή, — την αισιοδοξία της ηλικίας. Αλλά το έκτακτο είναι πως δεν τον άφηνε τόσο χρόνια, — δάκαριζα ζωή, από νεατά σχεδόν ως γερατειά. — μέσα σε τόσες δυσχέρειες, σε τόσα εμπόδια, σε τόσες απογοητεύσεις. Γιατί πρέπει να ξέρετε, ότι στην Ελλάδα, το πιο δύσκολο, το πιο κουραστικό και το πιο αποθαρρυντικό έργο, είναι η εκδοχή, ή διατήρηση ενός περιοδικού. Ο εκδότης δεν κάμει άλλο, παρά να παλαίει, να πολεμά, να αγωνίζεται και να μαρτυρεί κυριολεκτικά.

Άλλος, στη θέση του κ. Παπαδόπουλου, θα είχε διακόψει τη «Διάπλασι» δέκα τουλάχιστο φορές. Αυτός ούτε μία, ποτέ. Σαρανταδύο χρόνια, δεν πέρασε εβδομάδα ή δεκαπενθήμερο (όταν η «Διάπλασι» ήταν δεκαπενθήμερη), που να μη βγίη το φύλλο. Μά φτωχό μα πλούσιο, μα ολόκληρο μα μισό, μα σε καλό χαρτί μα σε στρατόχαρτο, έπρεπε να βγίη. Και γιατί; Γιατί τον έκδοτη, ούτε μέσα στις μεγαλύτερες δυσχέρειες, ούτε μέσα στις αφάνταστες δυσκολίες ενός παγκοσμίου πολέμου, δεν τον άφησε η αισιοδοξία. Έβλεπε πάντα μέσα του, βαθειά, μυστικά, την ελπίδα πως το αύριο θαταν καλύτερο. Κι' αυτό του έδινε τη δύναμη να υποφέρει το σήμερα. Κι' είχε ακόμα την ενδομύχη πίστη στη χρησιμότητα, στην ανώτερη αποστολή του έργου του, την πίστη εκείνη που σπρώχνει τον εργάτη του καλού ως τη θυσία. Έτσι έζησε η «Διάπλασι» σαρανταδύο τώρα χρόνια. Έτσι, ελπίζουμε, θα ζήσει ακόμα πολλά, πολλά. Κι' έτσι εξηγείται το σπάνιο, το μοναδικό στην Ελλάδα φαινόμενο ενός τόσο μακρόβιου και τόσο ακμαίου περιοδικού, που έχει την ευτυχία να βλέπει, από χρόνο σε χρόνο, τον κύκλο του να μεγαλώνει, τα παιδιά του να πληθαίνουν.

Αλλά παρ'ετούς από την εσωτερική εκείνη βοήθεια στο έργο του, την ακοίμητη αισιοδοξία και την ακράδαντη ελπίδα, ο ιδρυτής αυτού του περιοδικού είχε πάντα και μιαν άλλη εξωτερική, επίσης ακοίμητη, επίσης ακράδαντη. Ω, ναι, κι' αυτή δεν του έλειψε ποτέ! . . . Την μαρτυρείτε. Είναι η αγάπη του Κοινού. Η θερμή εκείνη αγάπη των πατεριών, των γονέων, των δασκάλων, που παρακολουθεί και στηρίζει τη «Διάπλασι» από την πρώτη μέρα που φάνηκε. — 1 Φεβρουαρίου 1879, — ως σήμερα. Κανέν' άλλο περιοδικό, κανέν' άλλο πνευματικό ίδρυμα δεν θα μπορούσε να κωνηθή για τόση και τέτοια γνάπη. Είη' εντελώς ανάλογη προς την αισιοδοξία του εκδότη και την πίστη στη χρησιμότητα του έργου του, — πίστη, που έχει την ευτυχία να βλέπει πως τη συμμερίζεται όλος ο κόσμος!

Σας ασπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

Περίληψη για τους νέους αναγνώστες: — Η «Δεύτερη Πατρίδα» του Γουλιέλμου Βέρνερ είναι συνέχεια του περιφημού έργου του R. Wyss «Ο Έλβετος Ροβινσών». Στο πρώτο μέρος, που δημοσιεύθηκε στη «Διάπλασι» πέρου, ο Βέρνερ συνοψίζει την ιστορία υψώτου του Ροβινσών, του Έλβετου Ζάν Ζερμάτ (ή Τζερμάτ, κατά τη γερμανική προφορά, γιατί είναι από τη γερμανόφωνη Έλβετία,) που ταξιδεύοντας με την οικογένειά του, αναβάγηση από ένα άγνωστο ξερηματόν του Ίνδικου Ωκεανού. Το πλοίο, «Λάνδλορδ» ονομαζόμενο, σπρώχθηκε σε κάτι ύψους, συντριμμένο. Άλλα πλιν βουλιάξη, ή οικογένεια του Ζερμάτ — αυτός, ή γυναίκα του Μπέτση και τὰ τέσσερα, μικρά τότε, άγόρια του, Φρίξ, Τζάκ, Φραγκίσκος και Ερνέστος, οι μόνοι που είχαν επιβίσει, — κατασκεύασαν μιὰ σκεδιά και μπόρεσαν να πομβισαθούν ανάστρογαί ενός βόρειου, που τον άνόμασαν Όσομ της Σωτηρίας. Μπόρεσαν ακόμη να βρύνουν και να κουβαλήσουν από το πλοίο όλο του σχεδόν το φορτίο, τρόφιμα, ρούχα, έπιπλα, οικήη, εργαλεία, όπλα, πολεμοφόδιο, βάρκες, βιβλία κτλ. Έτσι άγκαταστάθηκαν, σάν άποικοι, πιά κι' όχι σά ναυαγοί, στην φιλόξενη έκρηη άκμή του βόρειου νησιού, που τώνομασαν Νέα Έλβετία, και στο πιο εύφορο μέρος του, τό ποτιζόμενο από τό Ρέμμα των Τσακαλιών, που τώνομασαν Γή της Έπαγγελίας.

Η κρηώτερη κατοικία τους ήταν μιὰ σπηλιά, που την έχωρισαν σε δωμάτια και την επίπλασαν, τό λεγόμενο Φελσενχάιμ (Βραχώσινο) έκαμαν όμως κι' άλλες κατοικίες στα διάφορα κρηήια που καλλιεργούσαν, κι' όπου είχαν τὰ κρηνοτροφεία τους, τό Φάλκενχορστ (θεωρητή αναορία καλούρα άπάγνη) τ' ένα πελώριο δένδρο, μιὰ μαγκλιέρα) τό Πρόσκεντ Χίλλ, (βίλλα σε λόφο), τό Τσουκεντόπ και τό Έμπεφορντ. Άπέσω απ' τό νησί ύπήρχε κι' ένα νησάκι, ο Καρχαρίας, όπου οι άποικοι έστησαν τὰ κανόνια, που είχαν βγάλει από τό «Λάνδλορδ». Έτσι ζούσαν, χωρίς να στερούνται τίποτα, εύτυχώς όσο πιά μπορούσαν να είναι άνθρωποι άποικισμένοι απ' όλο τάν έπιλοικτα κόσμο, και χωρίς πολλές έλλειψεις να ξαναγύρισουν μιὰ μέρα στην αγαπημένη πατρίδα τους, γιατί από τό μέρος εκείνο του Ωκεανού δεν περνούσαν πλοία, παρά μόνο κατά τύχη αν σπρωχόνταν κανένα από τριωνμάτα. . .

Ύστερ' από δέκα χρόνια, — τὰ παιδιά του κ. Ζερμάτ είχαν μεγαλώσει πιά, είχαν γίνει νέοι, — ο Θεός τους έστειλε κι' ένα σύντροφο: Ήταν ή μίς Τζέννου Μόντρος, κόρη Άγγλου συνταγματάρχη, που αναβάγηση κι' αυτή, γαρζόντας στην Άγγλία με τη «λογκάδα», και μπόρεσε να βγίη κολυμπώντας, εζένα νησάκι που έκάνιζε τό «Αναμμένο Βράχο», όπου, σε μιὰ σπηλιά, έζησε ολόμοναχη πολλόν καιρό. Ένα γράμμα της ύστερα, δερμένο στο πόδι ενός πουλιού, ενός άλμπιτρον, έφερε στα χέρια του Φρίξ, που πήγε στον Αναμμένο Βράχο και την πήρε. Από τότε ή Τζέννου Μόντρος ζούσε με την οικογένεια Ζερμάτ στη Γή της Έπαγγελίας. Ένα τροφικό αίσθημα είχε γεννηθή μεταξύ της νέας και του σωτήρα της Φρίξ κι' ή οικογένεια άποικίας να τους παντρεύη. Οι άποικοι ζούσαν στη Νέα Έλβετία

δώδεκα ολόκληρα χρόνια, — από τό ναυαγίο του Λάνδλορδ, — όταν συνέβη κάτι που άλλαξε όλοσ διόλου τη ζωή τους και τη θέση τους: Έν Άγγλικό πολεμικό πλοίο, ή κορβέτα Σιφίας, με κυβερνήτη τον πλοίαρχο Λιτλάτον, άρραξε μιὰ μέρα σε τό νησί. Ήταν σταλήμνη από τό Άγγλικό Ναυαρχείο, για να πάρη στα άγνωστα νησιά του Ίνδικου Ωκεανού, μήπως εύρισκα τίποτε ναυαγούς της Δορκάδος. Έκεί, στη Νέα Έλβετία, βρήκε μόνο τη Τζέννου και την πήρε να την πάη στην Άγγλία, όπου ο πατέρας της, ο συνταγματάρχης Μόντρος, την έκαινε τρία χρόνια για πεδωμένη. Μαζί με τη Τζέννου, έφυγε κι' ο Φρίξ, για να γυναιχόση το μέλλοντο πεδρό του και να κάμη τους γάμους του. Τους συνόδευσε κι' ο Φραγκίσκος. Ο Σιφίας, κατά την ύπόθεση του πλοίαρχου Λιτλάτον, θα γύριζε από την Άγγλία μετά ένα χρόνο, φέρνοντας τον Φρίξ και την Τζέννου παντρεμένους, καθώς και όσους άλλους θα ήθελαν να ποιμήσουν στη Νέα Έλβετία, τό άγνωστο νησί του Ίνδικου Ωκεανού, που έγεινε πιά γνωστό και σε λίγο θα ήταν μιὰ από τις πολλές Βρετανικές Άποικίες. . .

Και τότε οι παλιοί άποικοι, που άπόμειναν εκεί, — ο κρηός και ή κρηία Ζερμάτ, ο Τζάκ κι' ο Ερνέστος, — δε βλέπουν την ώρα να γυρση ο Σιφίας με τους αγαπημένους τους. Άλλά δεν τους περιμένουν μόνοι: Μιὰ άγγλική οικογένεια, από πατέρα, μητέρα και κόρη, — τον κρηό και την κρηία Ουόλστον και τη γερή μίς Άννα, — που ταξίδευαν με τον Σιφίας, άποφάσαν να μείνουν στη Νέα Έλβετία, γιατί τό κρηία της κρηίθηκε κατάλληλο για την κλονισμένη υγεία του οικογενειαρχή. Μόνο ή μικρότερη κόρη τους, ή Ντόλλ, έφυγε με την κορβέτα που στο γυρισμό, θα περνούσε κι' από τό Άκρωτήρι να πάρη τον αδελφό της Ντόλλ, τον Τζέιμς Ουόλστον, με τη γυναίκα του και τό παιδί του, και να τους φέρη όλοσ στη Νέα Έλβετία. Έτσι κι' οι δύο οικογένειες περιμένουν με την ίδια άνυπομονησία τον Σιφία. Έ' αυτό τό άναμεταξύ, ένα τροφικό αίσθημα γεννιέται μεταξύ του Ερνέστου και της Άννας, που κι' αυτό θα τελειώση σε γάμο. Όταν οι δύο οικογένειες ζούη τη συνειδημένη ζωή των άποίκων, καλλιεργούν τὰ κρηήια, φροντίζουν τὰ κρηνοτροφεία και κάνουν διάφορα τεχνικά έργα, με την πολύτιμη τήρα βοήθεια του κ. Ουόλστον, που είναι καλός μηχανικός. Άνάμεσα σ'άλλα, κτίζουν κοντά στο Φελσενχάιμ και μιὰ εκκλησία. Κάνουν επίσης έθρονηητικές έκδρομές, για να συμπληρωθή ο χάρος της Νέας Έλβετίας, κι' αναβαίνουν στην ψηλότερη κορφή της βουνοσειράς του νησιού, στον κρηό Ζάν Ζερμάτ, όπου στήνουν την έλβετική σημαία.

Στην τελευταία αυτή έκδρομή, ο Τζάκ, που είναι κυνηγός άερόμητος, κυνηγώντας κάτι έλφοαγες, άπομονώνεται από τους συντρόφους του, χανεται μέσα στο δάσος, ξενικά να γυρση μόνος του στην άκρωγιαία και, πριν φθάση, τον πιάνουν κάτι μάφροι άγριανθρώποι, που ξεφύτρωσαν έξαφνα, — γιατί τό νησί τό έβρασαν ως τότε άκατάληκτο, — και τον παίρνουν αιχμάλωτο στην κατασκήνωσή τους. Οι Άραπάδες αυτοί είχαν φθάσει στη Νέα Έλβετία με πλοίακι, κι' ο γος, άγνωστο από ποδ... Ο Τζάκ κατορθώνει να τους φέρη και να γυρση στο Φελσενχάιμ, που άπέχει δώδεκα μέγους, φέρνοντας την είδηση του κρηόνου που

τους φροβήριε: Άγριοι, στο νησί! . . . Έφυγαν άπ' γε όπως ήλθαν; Έμειναν; Οίνα, καλήμουν τό Φελσενχάιμ; Θα μπόρεσουν οι άποικοι να του, άποκρούσουν με τὰ κανόνια του Καρχαρία; Θα προφθάση να τους σώση ο Σιφίας, που περιμένεται από ώρα σε ώρα, γιατί έχει περάσει χρόνος από την άναχώρησή του; . . .

Μά στίες τις άγωνιώδεις άπορίες τελειώνει τό πρώτο μέρος της «Δεύτερης Πατρίδας». Κι' άρχίζει τό δεύτερο. Είμαστε στη θάλασσα, στον ωκεανό. Μιὰ βάρκα με πανί, γεμάτη έπιβάτες, — άγριες, γυναικες και παιδιά, — δεν μπορεί να κωνηθή από τη γηνεμία. Είναι ή βάρκα κάποιου πλοίου, του «Φλόκ», και εχτήκε στη θάλασσα, ε' άγνωστο μέρος, με τον πλοίαρχο Γκουόλ, τό ναυκλήρο Τζών Μπλόκ και κρηίπους έπιβάτες, κατόπι ανταρσίας του πληρώματος. Ο πλοίαρχος είναι πληρωμένος και τον αναπληρώνει ο ναυκλήρος. Άνάμεσα σ'αυ, έπιβάτες της άπαρτημένης βάρκας είναι, — δεν ξέρουμε ακόμα ποδ, — ο Φρίξ κι' ο Τζέιμς Ουόλστον, που με τόση άγνία τους περιμένουν όλοσ στη Νέα Έλβετία. . . Τι θα ποιήσουν; Δεν έχουν τρόφιμα παρά για μιὰ μέρα ακόμη κι' ή γηνεμία, ή άκρησία έμειλοουθεί. . . Άσπασα, ο Τζών Μπλόκ αισθάνεται ένα τροφικό κρηήια. Φανταίεσται τον Φρίξ και του το άναγγαίει. Φοβάται. Είναι ή σωτηρία. Κάπου θα τους σωρή ο άέρας άκρηός, σε κρημία στεριά, σε κανένα νησί. . . εστο κι' έρημονήσι. . . Μά ο Φρίξ δεν θέλει ακόμα να τό πιστέψη. . . Και στίες:

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ' (Συνέχεια)

— Μην είναι που χαράζει ή αύγή; Κι' αλήθεια, οι όμύγλες παραμερίζονται κάποτε με τις πρώτες λάμψεις της ανατολής.

— Μπορεί να είναι κι' ή αύγή, άποκρήθηκε ο Τζών Μπλόκ, μα μπορεί να είναι κι' άέρας! . . . Κάτι αισθάνουμαι στα γένηά μου. . . δεν είναι βέβαια μεγάλο πρόβλημα. . . μα είχα να τό αισθάνθω σαραντακότ' ώρες! . . . Έπειτα, δεν ακούτε; . . . Έγώ κάτι ακούω. . .

— Έχεις δικιο, άποκρήθηκε ο έπίδατης άφού άκροάσθη: είναι άέρας!

— Κι' είμαστε έτοιμοι να τον δεχτούμε! είπε ο Τζών Μπλόκ.

— Μά ποδ θα μξ πάη;

— Όπου θέλη! Δεν τού ζήτη παρά να μξ έκολλήση απ' αυτό τό κρηαρμένο μέρος!

Πέρασαν είκοσι λεπτά. Η πνοή, άνεπαίσθητη στην άρχή, δεν άργησε να δυναμώση. Η βάρκα κωνιόταν τώρα διαφορετικά παρά όπως την κωνούσε ή άπλη φουσκοθαλασσία. Μερικές πτυχές του πανιού έξαλειφθηκαν. Ο άνεμος δεν είχε ακόμα τη δύναμη να τό φουσκώση όλο. Έπρεπε να περιμένουν. . . Άλλά νέ, σε λίγο, ένα έλαφρό αύλακι στην πρύμη, έδειξε πως ή βάρκα περπατούσε. . .

Τη στιγμή εκείνη, ένας έπίδατης, έξαπλωμένος στην πλώρη, στήκώθηκε, κοίταζε την άσπρη τρούπα στον όρίζοντα, πλησίασε σιγά-σιγά τό ναυκλήρο και ρώτησε: — Άέρας! . . .

— Ναι, τού άποκρήθηκε ο Τζών Μπλόκ, κι' αυτή τη φορά τον κρατούμε σάν πουλι μεσ' στη γροφά μας! Δεν θα τον αφήσουμε να μξ φύγη! . . .

Ο άέρας άρχισε να ξεγυρνάει κανονικά από την τρούπα εκείνη, απ' όπου Οξδραίναν σε λίγο κι' οι πρώτες άκρηές του ήλιου. Όπόσο όλόγυρα, στα τρία τέταρτα του όρίζοντα, κι' άπάνω στο ζενιθ, οι άκρηί σωρευόνταν ακόμα πυκνία. Το βλέμμα περιερίονταν σε μιαν άκρηία από λίγες ώρες, πιά περάζαν περνούσε πλοίο, δεν θα μπορούσαν να τό ίδούν.

Έβιασαν τό πανί, που είχε χαλαρωθή λιγάκι κι' έστρίψαν λίγο, για να δώσουν άέρα και στο φλόκο.

— Τον κρατούμε, τον κρατούμε! . . . Έλεγε και ξανάλεγε ο ναυκλήρος, ένώ ή

— Στεριά! . . . (Σελ. 5, στ. γ')

βάρκα, έλαφρα γυρμένη από τό άριστερό, έσχίζε τὰ πρώτα κυματάκια.

Λίγο-λίγο, ή σκιαμάδα της όμύγλης μεγάλωνε, ανεβαίνοντας προς τό ζενιθ. Το βάθος τούρανού χρωματιζόταν κοκκινωπό. Μπόρουσαν να είναι βέβαιοι, πως θα φουσκώσε κρηίποση ώρα από τό ίδιο σημείο και, — ακόμα πιο βέβαιο συμπεράσμα, — πιά είχε περάσει ή περίοδος της γηνεμίας στο μέρος εκείνο του ωκεανού.

Τους ξανάλεγε τότε ή ελπίδα πως μπόρουσε να φθάσουν σε κρημία στεριά, κοντινή ή μακρινή, ή να πάνθησουν κανένα κρηάκι, αφού έμεινε άκρηητο από τη γηνεμία, μερικές ήμέρες, έξακολουθούσε τό δρόμο του. . .

Στις πέντε, ή τρούπα κορζιζώθηκε από άκρηές πολύ ζωηρού χρώματος. Σε λίγο, οι λάμψεις της ήμέρας ξεπετάχθηκαν από τον όρίζοντα σάν μιὰ πελώρια βεντάγια άνοικτή, και φάνηκε μιὰ άκρηίτα του ήλιακού δίσκου ανάμεσα θάλασσας κι' ουρανού. Σχεδόν άκρηίως οι φωτεινές άκρηές έφθασαν τὰ συννεφάκια, που κρημόνταν στο ζενιθ και τὰ χρωματίσαν με όλους τους τόνους του κοκκινού. Τις όμύγλες όμως που ήταν συσσωρευμένες στα βόρεινά, δεν κατόρθωσαν να τις διαπεράσουν. Έτσι, μπόρουσε κανείς να βλέπει μακριά από πίσω, αλλά μπροστά ή όπτική άκρηία ήταν ακόμα περιωρισμένη. Όσα για τη βάρκα, αυτή έπρεγε, άκρηίνοντας τώρα πίσω της έν αύλακι, που άσπριζε στην πρασινωπή έπιφάνεια του νερού.

Τη στιγμή εκείνη, ο ήλιος βγήκε ολόκληρος. Καμιά όμύγλη δεν έκοβε τη λάμψη του, που γινόταν άνυπόφορη στα μάτια. Γι' αυτό οι έπιβάτες δεν κοίταζαν τον ήλιο, αλλά μάλλον κατά τό βόρειά, για να ίδούν που τους πήγαινε ο άέρας. Τι έκρυβαν πίσω τους οι βόρειες όμύγλες, αυτό ήθελαν τώρα να μάθουν. Ο ήλιος οδ κατόρθωνε να τις διαπεράση. . .

Τέλος πριν από τις έξημιόσ, ένας έπίδατης σαρβόλιωσε σιγά-σιγά ως την κρηία, τη στιγμή άκρηίως που ο ουρανός, προς τό μέρος του βορρά, φωτιζόταν από τις πρώτες άκρηές του ήλιου.

Και τότε, με φωνή δυνατή: — Στεριά! . . . εφώνησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Το ταξίδι του Σιφία. — Στο Άκρωτήρι της Καλής Έπίδας. — Ο Τζέιμς Ουόλστον κι' ή οικογένειά του. — Πόρτομαυή και Λονδίνο. — Διαμνη στην Άγγλία. — Οι γάμοι του Φρίξ, Ζερμάτ και της Τζέννου Μόντρος. — Έπιστροφή στο Καρχαρία.

Άς γυρσομα κρηία πίσω. Στις 20 του Οκτώβρη, καθώς έξέρουμε, ο «Σιφίας» αναχώρησε από τη Νέα Έλβετία για να επιστρέψη στην Άγγλία. Τις θέσεις, που είχε αφήσει ή οικογένεια Ουόλστον, τις πήραν ο Φρίξ κι' ο Φραγκίσκος. Μιὰ ώραία κρηίπια παραχωρήθηκε στη Τζέννου Μόντρος και στη μικρή φίλη της Ντόλλ, που θα πήγαινε στο Καρχαρία να νυμφώση τον αδελφό της Τζέιμς Ουόλστον, τη γυναίκα του και τό παιδί τους.

Άφού έκαμψε τό άκρωτήρι της Ψευτικής Έλπίδας, ο «Σιφίας» διευθύθηκε δυτικά κι' έπειτα μεσημβρινά, άκρηίνοντας στο δεξί του τον Αναμμένο Βράχο. Ο πλοίαρχος Λιτλάτον στήκώθηκε τότε να τριγυρση την ανατολική άκρη.

(Επείκει συνέχεια)

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

ΙΣΧΥΕΙ ΑΠΟ 1ΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1920 — ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΠΑΝΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΝ

Πᾶς συνδρομητής ἢ ἀνομιχτής τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδίων», ἐπιθυρῶν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ, δεῖται νὰ ἀναγνώσῃ μετὰ πόλλης προσοχῆς διὰ τὰ κεφάλαια τοῦ παρόντος Ὀδηγοῦ, διὰ νὰ συμμορφώσῃται ἐκαστοτὲ μὲ τὰς σχετικὰς ἀδηγίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α

Κανονισμός τῶν Ψευδώνυμων

1.— Οἱ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως, καὶ ὅσοι τὰδέλφια τῶν ὄσα θέλουσι, διὰ νὰ εἰσποροῦν νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ, ἢ οἱ ἄλλοι λογαφίαν, τὴν ἀντολλαγὴν Μικρῶν Μυσικῶν, τὴν Σελίδα Συνεργασίας, καὶ ὄσους ἐπὶ ὄσους τοὺς Διαγωνισμοὺς, πρέπει νὰ ἔχουν ψευδώνυμον.

2.— Διὰ νὰ λάβῃ κανεὶς ψευδώνυμον, εἴτε συνδρομητὴς, εἴτε ἰδελφὸς τοῦ, πληρώσει 2 δραχμὰς ὡς δικαίωμα, ἀποδίδοντες ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ψευδωνύμου καὶ ἕως τῆς 30 Νοεμβρίου. Ὅσοις δηλαδὴ καὶ ἐν λήξει ψευδωνύμου, εἴτε εἰς τὸ τέλος τοῦ Διαπλάσιου ἔτους, (ἀρχομένου ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἐκαστοῦ ἔτους καὶ λήγοντος τῆς 30 Νοεμβρίου τοῦ ἐπομένου) τὸ δικαίωμα τοῦ λήγει πάντοτε τῆς 30 Νοεμβρίου τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἢ ὅποιον ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, πρέπει νὰ πληρώσῃ καὶ πάλιν 2 δραχμὰς, εἴτε διὰ νὰ κρατήσῃ τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον εἶχε τὸ προηγούμενον ἔτος, εἴτε διὰ νὰ τὸ ἀλλάξῃ.

3.— Ἐάν συνδρομητοῦ ἔχοντος ψευδώνυμον, λήξῃ ἡ συνδρομὴ κατὰ τῆς 30ης Νοεμβρίου χωρὶς νὰ τὴν ἀνεώσῃ ἐγκαιρῶς, ἢ νὰ ἀναρρώσῃ καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ ψευδωνύμου του, κατὰ τῶν ἀδελφῶν του. Ἐπομένως, ἀν θελήσῃ κατὰ τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς νὰ τὴν ἀνεώσῃ, πρέπει ν' ἀνεωσθῇ καὶ τὸ ψευδώνυμον, ἄλλως θεωρεῖται ἀνεψευδώνυμον, καὶ αὐτὸς καὶ τὰ ἀδέλφια του.

4.— Ἐάν ὁ δικαιούχος θελήσῃ ἀλλάξῃ ψευδώνυμον ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἢ οἱ πάλιν λήξῃ τὸ δικαίωμα του, πρέπει νὰ πληρώσῃ καὶ πάλιν 2 δραχμὰς. Ἄλλ' ἐπινοεῖται διὰ καὶ τὸν νέον του ψευδωνύμου ἢ ἰσχύς λήγῃ τῆς 30ης Νοεμβρίου, ὅσοι καὶ ἂν ἐγένῃ ἢ ἀλλάξῃ.

5.— Ὁ συνδρομητὴς εἰσπορεῖ νὰ λάβῃ καὶ περισσότερα τοῦ ἑνὸς ψευδωνύμου, πληρῶν διὰ τῶν ἐγκρίσεων ἐκαστοῦ 2 δραχμὰς, καὶ νὰ μεταχειρίζεται πότε τὸ ἓν καὶ πότε τὸ ἄλλο κατ' ἀρῆσιν αὐτοῦ. Εἰς τὸν ἴδιον ὄνομα Διαγωνισμῶν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λάβῃ μέρος παρὰ μόνον μὲ ἓν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα τοῦ ὁποῖον ἐβλή.

λαμβάνοντες τὸ φύλλον διὰ τῶν Πρακτορῶν, δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ λάβουν ψευδώνυμον ἐφ' ὅσον δὲν γίνονται συνδρομηταί.

8.— Τὸ ἐκλεγόμενον ὑπὸ τοῦ δικαιούχου ψευδώνυμον πρέπει νὰ ἐγκριθῇ καὶ ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως εἰς τὴν σχετικὴν στήλην τῆς Ἀλληλογραφίας. Πρὸς ἀποφυγὴν χρόνοντιβῆς, ἐπειδὴ εἰσπορεῖ κανεὶς ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ νὰ προτείνῃ ψευδώνυμον μὴ ἐλεύθερον, καλὸν εἶναι νὰ προτείνῃ πολλά τῆς ἀρεσκείας του, ἀναθεῖτον εἰς τὴν Διαπλάσιν τὴν ἐκλογὴν τοῦ καταλληλοτέρου. Τὰ πολυτέλεια ἢ κομμωτικὰ ψευδώνυμα ἀπορροῦνται. Ἐπίσης τὰ ὀνόματα ὀνόματων ἢ ἐπιφανῶν ἰσχυρῶν προσώπων δὲν εἰσποροῦν νὰ χρησιμασθῶσι ὡς ψευδώνυμα. Ἀπαγορεύονται ἀκόμη τὰ πολυτέλεια. Κάθε ψευδώνυμον δὲν εἰσπορεῖ νὰ ἔχῃ παρὰ δύο λέξεις τὸ πολύ, (ἐκτός τοῦ ὀνόματος).

9.— Ὁ δικαιούχος, διὰ τῶν ὁποῖον ἐνεκρίθῃ ἢ ἢν ἐν ψευδώνυμον, δεῖται νὰ τὸ σημειώσῃ πάντοτε πλησίον τοῦ ὀνόματός του εἰς τὴν 2, ὅπου στέλλει πρὸς τὴν Διαπλάσιν. Ὄνομα καὶ ψευδώνυμον πρέπει νὰ εἴνε ἀχώριστα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β

Σε' ἰς Συνεργασίας Συνδρομητῶν

1.— Μία σελὶς τῆς Διαπλάσεως διατίθεται ἐκαστοτὲ πρὸς δημοσιεύσιν ἔργων τῶν συνδρομητῶν τῆς, ὅπου τὸν ἀγοράσται. Ἡ σελὶς αὕτη ὀνομάζεται «Σελὶς Συνεργασίας Συνδρομητῶν», ἢ ἐπιτὸ συντομωτέρον «Σ. Σ. Σ.».

2.— Πᾶς συνδρομητὴς προσληρομένης, ἔχων ψευδώνυμον (καὶ τὰδέλφια τοῦ ἐπίσης,) δικαιούται νὰ στέλλῃ πρὸς δημοσίευσιν δημοσιεύματα, ποιήματα, ἐντυπώσεις, ἱστορικά καὶ ἄλλα ἀνεκδοτὰ ἠθικά, περιγραφὰς κλπ. κλπ. πρωτότυπα ἢ μεταφρασμένα, πάντοτε μὲ παιδαγωγικὴν βλάβαν, δηλαδὴ καταλλήλα διὰ τοὺς νεαρῶν ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ μας. Ἐκ τούτων ἡ Διαπλάσις ἐκλέγει τὰ ἀξία δημοσιεύσας καὶ δημοσιεύει καθε φορὰν διὰ κλήρου ὄσα χωρῶν.

3.— Ἐφ' ὅσον λαμβάνονται ἔργα διὰ τὴν Σελίδα, ἡ Διαπλάσις δημοσιεύει τοὺς τίτλους των εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, διὰ νὰ βλέπουν οἱ ἀποστολεῖς των ἀπλῶς, ἐπὶ ἐλήφθησαν. Ἄλλ' ἢ ἐκρίσται ἐνός ἔργου δηλοῦνται μόνον διὰ τῆς δημοσιεύσεώς του, μετὰ τὴν ὅπου ἀν γίνεται εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ σύντομος αὐτοῦ κριτικὴ.

4.— Κάθε ἔργον, στέλλομενον διὰ τὴν Σ. Σ. Σ., δὲν πρέπει νὰ υπερβαίνῃ τὸ ἡμισυ, τὸ πολύ τὰ τρία τέταρτα αὐτῆς τῆς στήλης.

Τὰ συντομωτέρα προτιμῶνται. Τὰ υπερβαίνοντα τὸ μέτρον ἀποκλείονται, ὅσον ὄρατα καὶ ἂν εἴναι.

5.— Κάθε ἔργον, στέλλομενον διὰ τὴν Σ. Σ. Σ., πρέπει νὰ εἴναι γραμμικόν καθαρῶς, ὄρατῶς, εἰς χωριστὸν φύλλον γάρτυρον καὶ εἰς τὴν μίαν ὀψιν αὐτοῦ. Νάξῃ δὲ καὶ πλατὺ περιθώριον διὰ τὰς διορθώσεις. Ἐκτός τοῦ τίτλου του, πρέπει νὰ φέρῃ ἀνωθεν τὸν γενικὸν τίτλον: «Διὰ τὴν Σ. Σ. Σ.» καὶ νὰ εἴναι μὲ τ' ὄνομα καὶ μετὰ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀποστολέως.

6.— Προθεσμία καὶ ὅριον δὲν ὑπάρχει. Ἀποστέλλαι διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. εἰς τὴν 2, εἰς πᾶσιν ἐπιπέσοις ἡμέραις καὶ ὑπὸ πάντως ἔχοντος ψευδώνυμον, κατ' ἄλλον τὸ διαστήμα τῆς συνδρομῆς του.

7.— Ὅποιοιδήποτε στείλῃ ὡς ἰδικόν του καὶ κληρὴ τὴν διαπλάσιν νὰ δημοσιεύσῃ ἀντιγραμμένον ἔργον, ἀποκλείεται τῆς Σελίδος ἕως τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

8.— Ἐκτός τῶν διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. ἐγκρινόμενων καὶ διὰ τὴν στήλην τοῦ Παιδικοῦ Πνεύματος καὶ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, περὶ ὧν κατωτέρω, ὁ συνδρομητὴς οὐδὲν ἄλλο, ἔχει δικαίωμα νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὴν Διαπλάσιν ὄσα. Ἐπὶ πληρῶν δὲ μόνον Μικρῶν Ἀγγελίας (Ἰὸς Κερ. Ζ').

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ

Παιδικὰ Πνεύματα καὶ Πνευματικὰ Ἀσκήσεις

1.— Ἡ σύνταξις τῶν ἐν τῇ Διαπλάσει δημοσιευόμενων Παιδικῶν Πνευμάτων εἶναι ἀνατεθειμένη ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς. Πᾶς ὁ ἔχων ψευδώνυμον δύναται νὰ στέλλῃ πρὸς δημοσίευσιν Παιδικὰ Πνεύματα. Ἐκ τούτων ἡ Διαπλάσις ἐκλέγει τὰ καταλλήλοτα καὶ δημοσιεύει, εἴτε εἰς τὴν Σ. Σ. Σ. εἴτε εἰς ἄλλην σελίδα, διὰ κλήρου πάντοτε, ὅσα τῆς ἐπιτρέπεται ἐκαστοτὲ ὁ χρόνος. Ἄλλ' οὕτως ἢ ἐγκρίσται, οὐτε κἀν ἡ ἀπλή λήξις τῶν Παιδικῶν Πνευμάτων ἀναγγέλλεται πρὸς τὸν ἀποστολέαντα ὀνομασί, διότι λαμβάνονται τόσα πολλὰ καθημερινῶς, ὅσα τούτο θὰ ἦτο ἀδύνατον.

2.— Διὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα λογίζονται οἱ αὐτοὶ ἀκριβῶς ὅσοι τῆς Σελίδος Συνεργασίας, τοὺς ὁποῖους βλέπετε εἰς τὸ Κεφάλαιον Β' § 5, 6 καὶ 7.

3.— Ὡς πρὸς τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, καὶ τούτων ἡ σύνταξις εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς τοὺς συνδρομητὰς ὡς ἑξῆς: Κατ' ἔτος προκηρύσσονται εἰς ἓν Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, μὲ ὄνομα ὁποῖο δημοσιεύεται ἐκαστοτὲ εἰς τὴν σχετικὴν (προκηρυσσῶν) εἰς τὴν Πνευματικὴν Ἀσκήσιν, αἱ βραβεύομεναι ἢ ἀποστέλλονται διαπρὸς τοὺς Διοργανιστοὺς τῆς Διαπλάσεως. Ἄσκησις στέλλομεναι μετὰ τὴν προθεσμίαν καὶ παρὰ τοὺς ὄρους τοῦ σχετικῆς Διαγωνισμοῦ, δὲν λαμβάνονται ἂν ὄναι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ

Διαγωνισμοὶ Ἀύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων

1.— Ἡ Διαπλάσις προτείνει κατ' ἔτος ἑπτά Διαγωνισμοὺς πρὸς εὐρεσίν τῶν Ἀύσεων τῶν εἰς αὐτὴν δημοσιευόμενων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἢ οἱ ἑνα Διαγωνισμοὶ κατὰ τριμηνίαν.

2.— Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν δύναται νὰ συμμετέχωσι τῶν Διαγωνισμῶν τῶν Ἀύσεων ὁμοῦ. Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐπιμεληθῶσι διὰ τὰς Ἀύσεις ἐκαστοῦ φυλλαδίου γραμματισμῶν ἢ νόμισμα, 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τ' ἰδελφία των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγοράσται.

3.— Οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Ἀύσεων διακρίνονται εἰς τρεῖς τάξεις, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των.

α') Εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν ὑπάγονται οἱ ἔχοντες ἡλικίαν ἕως 11 ἐτῶν συμπεληρωμένων.

β') Εἰς τὴν Μεσασιν Τάξιν ὑπάγονται οἱ ἔχοντες ἡλικίαν 12—16 ἐτῶν συμπεληρωμένων.

γ') Εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν κατατάσσονται οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι παραλείπουν τυχόν νὰ σημειώσῃ τὴν ἡλικίαν των.

4.— Ἀυτῆς σημειῶναι ψευδῆ ἡλικίαν, διὰ νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν τάξιν τὴν ὅπουν θὰ ἦσεν αὐτός, εἰν ἀποκλισηθῆ, ἀποκλείεται τὸ Διαγωνισμῶν.

5.— Αἱ Ἀύσεις τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων ἐκαστοῦ φυλλαδίου πρέπει νὰ στέλλονται ἐγκαιρῶς, ὅστε νὰ φθάσουν εἰς τὰ γραφεῖον μας πρὸς τὴν λήξεως τῆς προθεσμίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶναι δεκταί, καὶ ἢ τις σπυροῦνται πάντοτε εἰς ἐκαστοῦ φύλλον ἀπὸ τὴν ἐπιμερωμένην εἰς ἄλλην σελίδα, διὰ κλήρου πάντοτε, ὅσα τῆς ἐπιτρέπεται ἐκαστοτὲ ὁ χρόνος. Ἄλλ' οὕτως ἢ ἐγκρίσται, οὐτε κἀν ἡ ἀπλή λήξις τῶν Παιδικῶν Πνευμάτων ἀναγγέλλεται πρὸς τὸν ἀποστολέαντα ὀνομασί, διότι λαμβάνονται τόσα πολλὰ καθημερινῶς, ὅσα τούτο θὰ ἦτο ἀδύνατον.

6.— Οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Ἀύσεων πρέπει νὰ γράφουν τὰς Ἀύσεις των ἐπὶ ἰδιαιτέρου γάρτυρον παρεχομένου πρὸς τοὺς ὀνομασί, ὅπου τῆς Διαπλάσεως. Ὁ χαρακτηριστὸν τῶν Ἀύσεων ποιεῖται εἰς φωνήεν, ἑκάστοτε τῶν ὁποῖων περιέχει 18 φύλλα, ὄσα ἀρκοῦν δι' ἑνα Διαγωνισμὸν, καὶ τιμᾶται 1 δραχμὴν.

7.— Ἀύσεις γραφόμεναι ἐπὶ ἄλλου γάρτυρον ἐκτός τοῦ παρεχομένου δὲν ἀτὰς ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως, δὲν λαμβάνονται ἂν ὄναι. Ἐπίσης, ὅταν δύο ἢ περισσότερα φυλλαδίων Ἀύσεων εἴναι γραμμικῶς ἐπ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλον γάρτυρον, μόνον αἱ τὸ ἐνὸς φυλλαδίου λογίζονται, αἱ δὲ λοιπαὶ ἀπορρίπτονται. (Ἐπείκει συνέχεια)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΑΝΑΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει τὸ 43ον ἔτος τῆς Διαπλάσεως. Οἱ συνδρομηταὶ, τὸν ὁποῖον ἢ συνδρομὴν ἔχῃ τὴν 30 Νοεμβρίου, δεῖται νὰ τὴν ἀνεώσῃ τὸ ταχύτερον.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΣΜΑ

Ὁ 20ῖς Διαγωνισμὸς Ξεσπασμῶν ἐλπίε τὴν 30 Νοεμβρίου. Ἐπιδοκοῦνται οἱ Πνευματικῶν πρὸς εὐρεσίν τῶν Ἀύσεων τῶν εἰς αὐτὴν δημοσιευόμενων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἢ οἱ ἑνα Διαγωνισμοὶ κατὰ τριμηνίαν.

ΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Διὰ τὸν νέον Διαγωνισμὸν Ξεσπασμῶν τοῦ 1921, οἱ Πρακτορὸς τοῦ 1920 πρέπει νὰ δηλώσῃν ἐγκαιρῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων ἢ ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν, καὶ νὰ ἀποστέλλῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν πρὸς τὸν ἀποστολῆν φύλλον διὰ τὸς ἀγοράσταις.

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1920

Ὁ λαμβάνων μέρος τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1920, πρέπει νὰ δηλώσῃν ἐγκαιρῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων ἢ ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν, καὶ νὰ ἀποστέλλῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν πρὸς τὸν ἀποστολῆν φύλλον διὰ τὸς ἀγοράσταις.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Κατὰ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητῶν, ὅσοι θέλουσι νὰ διατηρήσῃ τὸ ψευδώνυμον αὐτοῦ εἰς τὸ 1920 καὶ πρὸς τὴν ἰσχύς τοῦ ἔτους τῆς 30 Νοεμβρίου, πρέπει νὰ τὸ ἀνεώσῃ ὡς ἑνὸς τοῦ ἔτους τῆς 31 Δεκεμβρίου τὸ βραδύτερον. Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὕτη, δὲν ἐγγράφεται ὡς κανὼν αἰ διὰ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἐκείνου. Μπορεῖ νὰ τὸ ἀπὸ τὴν ἡλικίαν.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1920

Ὅσοι θέλουσι νὰ μεταφέρῃ τὸ ἑνὸς τῶν ἀποστολῶν τοῦ 1920, πρέπει νὰ τοῦ ἀποστέλλῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν τῆς 30 Νοεμβρίου 1920, μέχρι 30 Νοεμβρίου 1920. Ὁ Ὀδηγὸς λέγει πρὸς τὸν ἀποστολῆν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν, καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Εἰς τὰς πρῶτα φυλλαδία τοῦ 1921, ἐπιδοκοῦνται οἱ Πνευματικῶν πρὸς εὐρεσίν τῶν Ἀύσεων τῶν εἰς αὐτὴν δημοσιευόμενων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἢ οἱ ἑνα Διαγωνισμοὶ κατὰ τριμηνίαν.

1930ς ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1921, ἢ οἱ ἑνα Διαγωνισμοὶ πρὸς εὐρεσίν τῶν Ἀύσεων τῶν εἰς αὐτὴν δημοσιευόμενων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἢ οἱ ἑνα Διαγωνισμοὶ κατὰ τριμηνίαν.

Κατ' ἔτος γίνονται ἑπτά Διαγωνισμοὶ Ἀύσεων τῶν εἰς αὐτὴν δημοσιευόμενων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἢ οἱ ἑνα Διαγωνισμοὶ κατὰ τριμηνίαν.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΣΜΑ

Ὁ 20ῖς Διαγωνισμὸς Ξεσπασμῶν ἐλπίε τὴν 30 Νοεμβρίου. Ἐπιδοκοῦνται οἱ Πνευματικῶν πρὸς εὐρεσίν τῶν Ἀύσεων τῶν εἰς αὐτὴν δημοσιευόμενων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἢ οἱ ἑνα Διαγωνισμοὶ κατὰ τριμηνίαν.

ΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Διὰ τὸν νέον Διαγωνισμὸν Ξεσπασμῶν τοῦ 1921, οἱ Πρακτορὸς τοῦ 1920 πρέπει νὰ δηλώσῃν ἐγκαιρῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων ἢ ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν, καὶ νὰ ἀποστέλλῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν πρὸς τὸν ἀποστολῆν φύλλον διὰ τὸς ἀγοράσταις.

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1920

Ὁ λαμβάνων μέρος τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1920, πρέπει νὰ δηλώσῃν ἐγκαιρῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων ἢ ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν, καὶ νὰ ἀποστέλλῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν πρὸς τὸν ἀποστολῆν φύλλον διὰ τὸς ἀγοράσταις.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Κατὰ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητῶν, ὅσοι θέλουσι νὰ διατηρήσῃ τὸ ψευδώνυμον αὐτοῦ εἰς τὸ 1920 καὶ πρὸς τὴν ἰσχύς τοῦ ἔτους τῆς 30 Νοεμβρίου, πρέπει νὰ τὸ ἀνεώσῃ ὡς ἑνὸς τοῦ ἔτους τῆς 31 Δεκεμβρίου τὸ βραδύτερον. Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὕτη, δὲν ἐγγράφεται ὡς κανὼν αἰ διὰ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἐκείνου. Μπορεῖ νὰ τὸ ἀπὸ τὴν ἡλικίαν.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1920

Ὅσοι θέλουσι νὰ μεταφέρῃ τὸ ἑνὸς τῶν ἀποστολῶν τοῦ 1920, πρέπει νὰ τοῦ ἀποστέλλῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν τῆς 30 Νοεμβρίου 1920, μέχρι 30 Νοεμβρίου 1920. Ὁ Ὀδηγὸς λέγει πρὸς τὸν ἀποστολῆν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν, καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Εἰς τὰς πρῶτα φυλλαδία τοῦ 1921, ἐπιδοκοῦνται οἱ Πνευματικῶν πρὸς εὐρεσίν τῶν Ἀύσεων τῶν εἰς αὐτὴν δημοσιευόμενων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἢ οἱ ἑνα Διαγωνισμοὶ κατὰ τριμηνίαν.

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1921, ἢ οἱ ἑνα Διαγωνισμοὶ πρὸς εὐρεσίν τῶν Ἀύσεων τῶν εἰς αὐτὴν δημοσιευόμενων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἢ οἱ ἑνα Διαγωνισμοὶ κατὰ τριμηνίαν.

Κατ' ἔτος γίνονται ἑπτά Διαγωνισμοὶ Ἀύσεων τῶν εἰς αὐτὴν δημοσιευόμενων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἢ οἱ ἑνα Διαγωνισμοὶ κατὰ τριμηνίαν.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΣΜΑ

Ὁ 20ῖς Διαγωνισμὸς Ξεσπασμῶν ἐλπίε τὴν 30 Νοεμβρίου. Ἐπιδοκοῦνται οἱ Πνευματικῶν πρὸς εὐρεσίν τῶν Ἀύσεων τῶν εἰς αὐτὴν δημοσιευόμενων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἢ οἱ ἑνα Διαγωνισμοὶ κατὰ τριμηνίαν.

ΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Διὰ τὸν νέον Διαγωνισμὸν Ξεσπασμῶν τοῦ 1921, οἱ Πρακτορὸς τοῦ 1920 πρέπει νὰ δηλώσῃν ἐγκαιρῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων ἢ ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν, καὶ νὰ ἀποστέλλῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν πρὸς τὸν ἀποστολῆν φύλλον διὰ τὸς ἀγοράσταις.

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1920

Ὁ λαμβάνων μέρος τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1920, πρέπει νὰ δηλώσῃν ἐγκαιρῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων ἢ ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν, καὶ νὰ ἀποστέλλῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν πρὸς τὸν ἀποστολῆν φύλλον διὰ τὸς ἀγοράσταις.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Κατὰ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητῶν, ὅσοι θέλουσι νὰ διατηρήσῃ τὸ ψευδώνυμον αὐτοῦ εἰς τὸ 1920 καὶ πρὸς τὴν ἰσχύς τοῦ ἔτους τῆς 30 Νοεμβρίου, πρέπει νὰ τὸ ἀνεώσῃ ὡς ἑνὸς τοῦ ἔτους τῆς 31 Δεκεμβρίου τὸ βραδύτερον. Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὕτη, δὲν ἐγγράφεται ὡς κανὼν αἰ διὰ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἐκείνου. Μπορεῖ νὰ τὸ ἀπὸ τὴν ἡλικίαν.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1920

Ὅσοι θέλουσι νὰ μεταφέρῃ τὸ ἑνὸς τῶν ἀποστολῶν τοῦ 1920, πρέπει νὰ τοῦ ἀποστέλλῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν τῆς 30 Νοεμβρίου 1920, μέχρι 30 Νοεμβρίου 1920. Ὁ Ὀδηγὸς λέγει πρὸς τὸν ἀποστολῆν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν, καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποστολῶν.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

